

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.669 van 26 mei 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 november 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van 27 oktober 2008 waarbij de visumaanvraag gezinshereniging wordt geweigerd, aan verzoekster ter kennis gebracht op 28 oktober 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 21 april 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VAN CUTSEM, die loco advocaat M. LYS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster treedt op 15 augustus 2003 te Nador, Marokko, in het huwelijk met A.E.M., van Nederlandse nationaliteit.

Verzoekster dient op 28 juni 2004 bij het Belgisch Consulaat-generaal te Casablanca, Marokko een visumaanvraag gezinshereniging in. Haar echtgenoot is inmiddels gevestigd in België.

Op 5 juli 2004 vraagt de Dienst Vreemdelingenzaken advies aan de procureur des konings te Brussel inzake een mogelijk schijnhuwelijk.

Op 12 juni 2008 vindt er een verhoor plaats van de echtgenoot van verzoeker. Ook op 1 september 2008 vindt een verhoor plaats.

Op 14 oktober 2008 geeft de procureur des konings een nieuw ongunstig advies inzake de visumaanvraag, omdat er voldoende aanwijzingen zijn dat het om een schijnhuwelijk gaat.

Op 27 oktober 2008 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering van visum. Dit is de bestreden beslissing.

“De aanvraagster kan zich niet beroepen op de bepalingen inzake gezinshereniging van artikel 40 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat het Consulaat-generaal van België te Casablanca aan de Dienst Vreemdelingenzaken een visumaanvraag gezinshereniging overmaakt op naam van E. C., geboren op (...) te D., Marokko;

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt, zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure, indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht.

Overwegende dat artikel 18 van het wetboek van internationaal privaatrecht de wetsontduiking bedoelt, die het mogelijk maakt om geen rekening te houden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.

Overwegende dat overeenkomstig artikel 21 van het wetboek van internationaal privaatrecht de toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht geweigerd wordt voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Overwegende dat artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek een bepaling van openbare orde is en bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Betrokkenen zijn in het huwelijk getreden in 2002; de huwelijksakte is opgesteld op 12/08/2002.

Uit het politie-onderzoek is gebleken dat meneer in 1993 als clandestien vanuit Marokko naar Nederland is gekomen en er 3 jaar illegaal is gebleven. Van 1997 tot 2002 heeft hij officieel samengewoond met een Nederlandse onderdane. Op basis van deze samenwoning heeft hij in Nederland een regularisatie verkregen en tevens - op 22/03/2002 - de Nederlandse nationaliteit. Toch moet er voor het interview op 01/09/2008 met de Politie van Brussel een tolk worden gevorderd omdat blijkt dat hij zich onvoldoende in het Nederlands kan uitdrukken.

De relatie met de Nederlandse onderdane is geëindigd op het ogenblik dat meneer de Nederlandse nationaliteit verkreeg.

In 2003 is hij naar Brussel komen wonen, waar hij op 10/11/2003 werd ingeschreven. Hij ontvangt in België invaliditeitsuitkeringen van de socialistische mutualiteit.

A. E. M. werd verscheidene malen opgesloten in de gevangenis, onder meer voor inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen. Hij was laatst opgesloten in de gevangenis van Antwerpen van 22/08/2007 tot 01/02/2008.

Meneer is, ondanks zijn verblijf in Nederland sinds 1993 en nadien in België, geen enkele landstaal machtig. Hij spreekt, net zoals de visumaanvraagster overigens, enkel Berbers,

Er werd door mevrouw geen visumaanvraag ingediend bij de Nederlandse autoriteiten. Meneer kan hiervoor geen enkele reden geven.

In een eerste interview verklaart meneer dat zijn echtgenote een kind heeft dat is geboren op 29/04/2003. In het tweede interview zegt hij dat het kind op 28/04/2003 is geboren.

In het tweede interview van 01/09/2008 verklaart meneer dat hij de visumaanvraagster heeft leren kennen in 2001, wat hij niet vermeldde in zijn eerste interview. Hij had toen nog een duurzame relatie met de Nederlandse C. N. G.

Tussen de familie van mevrouw en de familie van meneer is er reeds een huwelijk tot stand gekomen: de oom van mevrouw (D. A.) huwde met de dochter van de broer van meneer (A. F.) en verblijven te S. De broer van meneer (A. M.) woont eveneens in België.

Meneer verklaart dat hij de visumaanvraagster heeft leren kennen in familiale context, maar kan zich geen enkele datum herinneren of vermeldt niets over een eventuele kennismaking of ontmoeting met

zijn echtgenote. Volgens hem hebben zij telefonische contacten, maar hij kan hiervan geen enkel bewijs voorleggen.

Uit het onderzoek blijkt een frappante onwetendheid uit hoofde van meneer inzake de persoonsgegevens van mevrouw; het gaat om essentiële zaken die partners in normale omstandigheden van elkaar weten. Meneer weet niet hoe oud mevrouw is. Hij verklaart dat ze op 28/12/1978 of 1979 geboren is, maar mevrouw is op 27/12/1977 geboren...

Hij kent de ouders van zijn echtgenote niet, ondanks het feit dat hij verklaarde in 2002 hen de hand van hun dochter te hebben gevraagd en hun zegen te hebben gekregen voor het huwelijk. Hij kent haar hobby's, favoriete muziek en voorkeuren niet; hij geeft in deze context steeds vage en algemene antwoorden. Betrokkenen hebben nooit samengewoond.

Er waren geen getuigen op het huwelijk.

Meneer verklaart dat er een "gescheiden huwelijksfeest" was... dat simultaan werd gehouden in de ouderlijke woning van meneer en in de ouderlijke woning van mevrouw... Meneer en mevrouw hebben elkaar op het "huwelijksfeest" dus niet gezien.

Meneer kan geen enkele foto voorleggen van het huwelijk of van zijn echtgenote.

Op basis van het volledige onderzoek (ref.: 2686/BS/05) is het parket van de Procureur des Konings te Brussel van oordeel dat het in Marokko afgesloten huwelijk er kennelijk niet op gericht is om een duurzame levensgemeenschap te stichten, maar wel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel voor mevrouw uit hoofde van haar status als echtgenote. Het parket van de Procureur des Konings te Brussel verstrekt dan ook een negatief advies inzake de erkenning van de gevolgen van dit huwelijk in België;

Overwegende dat uit het geheel van omstandigheden en uit het volledige parketonderzoek blijkt dat minstens een van de echtgenoten niet de reële intentie heeft een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen;

Overwegende dat het huwelijksinstituut een wezenlijk bestanddeel vormt van het Belgische rechtsbestel en dat de erkenning van dit huwelijk zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de Belgische internationale openbare orde (art. 21 van het wetboek van internationaal privaatrecht);

Overwegende dat dit huwelijk niet tegenstelbaar is aan de Belgische rechtsorde; Het visum wordt derhalve geweigerd.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verwerende partij wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Enig middel genomen uit de schending van:

art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de motivering van bestuurshandelingen;

artikel 40 en 62 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestigingen de verwijdering van vreemdelingen met betrekking tot de verplichting van motivering van de beslissingen die op basis van deze wet worden genomen; - artikel 8 van het EVRM; kennelijke beoordelingsfout; het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur;

Doordat de bestreden beslissing stelt dat « de toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht geweigerd wordt voor zover zij tot een resultaat zou leiden date kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde » ;

Dat deze eveneens melding maakt van artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek dat stelt dat « er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens een van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, mar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde »;

Dat de bestreden beslissing vervolgens de verschillende omstandigheden vermeldt waaruit zij meent te kunnen afleiden dat het niet om een werkelijk huwelijk gaat maar om een bewijs van een schijnhuwelijk;

Doordat de bestreden beslissing vooreerst stelt, in dit verband, dat de echtgenoot van Verzoekster « in 1993 als clandestien vanuit Marokko naar Nederland is gekomen en er 3 jaar illegaal is

gebleven», dat hij van 1997 tot 2002 officieel samengewoond heeft met een Nederlandse onderdane, dat hij op basis van deze samenwoning een regularisatie in Nederland heeft verkregen en ook op 22/03/2002 de Nederlandse nationaliteit, dat de relatie tussen de Heer A. en de Nederlandse onderdane dan tot een einde is gekomen, en dat hij daarna in Brussel is komen wonen ;

Terwijl, indien dit in werkelijkheid het parkoers is dat de Heer A. heeft doorlopen, Verzoekster niet kan begrijpen waarom deze verschillende elementen kunnen leiden tot de vaststelling door de tegenpartij dat het om een schijnhuwelijk gaat;

Dat de heer A. een relatie heeft gehad met een persoon van Nederlandse nationaliteit voor Verzoekster te leren kennen, en dat deze relatie is stukgelopen om redenen die behoren tot het privé en persoonlijk leven van de Heer A. en zijn ex levensgezellin;

Dat het feit dat de Heer A. in Nederland zijn statuut heeft bekomen, en vervolgens de Nederlandse nationaliteit heeft verkregen, op basis van samenleving met een Nederlandse onderdaan geen uitstaans heeft met de geldigheid van het huwelijk dat hij heeft aangegaan met Verzoekster, en dit meer dan zes jaar geleden;

Dat het inderdaad zes jaar is dat Verzoekster en haar echtgenoot verbonden zijn door de huwelijksband, dat zij samen een dochtertje hebben, S., die is voortgekomen als vrucht uit het huwelijk;

Dat deze elementen meer belang hebben dan het feit dat de Heer A., reeds meer dan 10 jaar geleden een relatie heeft gehad met een persoon van Nederlandse nationaliteit;

Dat de tegenpartij de motivering van de beslissing tracht steunen op argumenten die totaal vreemd zijn aan de aanvraag van Verzoekster;

Dat de bestreden beslissing derhalve op dit punt niet correct gemotiveerd is;

Doordat de bestreden beslissing meldt dat de Heer A. in België invaliditeitsuitkeringen heeft ontvangen van de socialistische mutualiteit en dat hij verscheidene malen opgesloten werd in de gevangenis in België ;

Dat de bestreden beslissing eveneens aan verzoeker verwijt dat hij geen van de landstalen kan spreken;

Terwijl, nogmaals dient te worden vastgesteld dat Verzoekster niet inziet welke gevolgen de tegenpartij kan afleiden uit deze argumenten die volledig vreemd zijn aan de aanvraag van Verzoekster;

Dat het feit dat de echtgenoot van Verzoekster in België een invaliditeit uit een heeft gehad of dat hij reeds verschillende keren voor verschillende feiten in de gevangenis is geweest niet verhindert dat Verzoekster beantwoordt aan de wettelijke vereisten om de afgifte van een visum gezinshereniging te kunnen vragen;

Dat inderdaad, artikel 40 van de wet van 15/12/1980 niet als voorwaarde vooropstelt dat de echtgenoot een blanco strafregister zou hebben bij de indiening van een aanvraag tot afgifte van een visum gezinshereniging;

Dat derhalve, de beslissing genomen door de tegenpartij niet op geldige wijze is gemotiveerd met betrekking tot het punt.,

Dat dezelfde redenering mutatis mutandis dient te worden gevolgd voor de verwijten die door de tegenpartij worden geuit ten aanzien van de Heer A. met betrekking tot zijn kennis van het Nederlands;

Dat het bovendien volledig fout is te stellen dat de Heer A. het Nederlands niet machtig is, aangezien hij zich in deze taal kon uitdrukken;

Dat dit verwijt bovendien niet wordt bewezen in de bestreden beslissing;

Doordat de tegenpartij eveneens aan Verzoekster verwijt geen aanvraag tot afgifte van een visum gezinshereniging te hebben ingediend bij de Nederlandse autoriteiten;

Terwijl deze stelling van de tegenpartij totaal irrelevant is;

Dat Verzoekster's echtgenoot immers een verblijfstitel heeft in België in zijn hoedanigheid van onderdaan van een Lidstaat van de Europese Unie in België en dat het in België is dat hij zich heeft gevestigd;

Dat het dus niet meer dan logisch is dat Verzoekster haar echtgenoot wenste te vergezellen daar waar hij zich bevindt;

Dat, eens te meer, de bestreden beslissing op dit punt slecht gemotiveerd is;

Doordat de tegenpartij eveneens de beslissing motiveert op het feit dat de Heer A. zich van één dag heeft vergist met betrekking tot de geboortedatum van zijn dochter, tussen zijn beide interviews;

Dat de beslissing eveneens gemotiveerd wordt met het feit dat de Heer A. de persoonsgegevens van Verzoekster niet kent, zoals de geboortedatum, dat hij zijn schoonouders niet kent, en dat hij een vage antwoorden geeft op vragen met betrekking tot de hobby's en voorkeuren van Verzoekster;

Terwijl de Heer A. perfect op de hoogte is van de geboortedatum van zijn dochter, en dat hij zich slechts van dag heeft vergist bij een van zijn interviews, onder invloed van de stress die dit soort verhoren bij hem teweeg brengt;

Dat, bovendien, de vergissing slechts één dag betrof;

Dat, met betrekking tot de geboortedatum van Verzoekster, de heer A. bevestigt dat hij steeds heeft verklaard dat hij geboren is op 27 december 1977 en dat hij nooit heeft gesteld dat zij geboren zou zijn op 28 december 1978 of 1979;

Dat de echtgenoot van Verzoekster stelt dat hij op correcte wijze heeft geantwoord op de vragen met betrekking tot de hobby's en voorkeuren van Verzoekster; dat hij niet van oordeel is dat zijn antwoorden vaag waren;

Dat het erg moeilijk is voor Verzoekster en haar raadsman om dergelijke motivering van de bestreden beslissing te verifiëren, aangezien de tegenpartij de proces verbalen van verhoor niet voorlegt op het ogenblik van de betekening van de bestreden beslissing, hetgeen het evenwicht van de partijen voor Uw Raad verstoort alsmede het principe van het tegensprekelijk debat;

Dat Verzoekster in dit verband zich slechts kan scharen achter de bevestigingen van haar echtgenoot;

Dat, bij gebreken aan document dat werd gevoegd aan de beslissing met betrekking tot de verschillende punten, de beslissing op dit punt als slecht gemotiveerd moet worden beschouwd, Dat tenslotte, het verkeerd is te staan dat de echtgenoot van Verzoekster zijn schoonouders niet kent; dat hij hen inderdaad goed kent en hij hen de hand van hun dochter heeft gevraagd;

Dat Verzoekster niet weet welke de redenen zijn die de tegenpartij ertoe heeft gebracht om zo stelling in de bestreden beslissing te poneren;

Dat de echtgenoot van Verzoekster aan de Belgische autoriteiten heeft uitgelegd dat de Belgische autoriteiten hem de geboortedatum van zijn schoonouders heeft gevraagd en dat hij niet op deze vraag kon antwoorden;

Dat het misschien omwille van dit element is dat de tegenpartij bevestigt dat de echtgenoot van Verzoekster zijn schoonouders niet kent;

Dat, indien dit het geval is geweest, het vanzelfsprekend is dat dit een totaal onvoldoende reden is om te stellen dat hij zijn schoonouders niet kent, en dat de beslissing dus slecht gemotiveerd is met betrekking tot dit punt;

Doordat de bestreden beslissing stelt dat de Heer A. en Verzoekster elkaar hebben leren kennen in de periode dat de Heer A. nog een duurzame relatie had met de Nederlandse C. N. G.;

Dat de bestreden beslissing er blijkbaar een probleem inziet dat Verzoekster en haar echtgenoot elkaar zijn tegengekomen in een familiale context en dat de oom van Verzoekster (D. A.) gehuwd is met de dochter van de broer van de Heer A. (A. F.);

Terwijl deze motivering nogmaals Verzoekster volledig perplex laat staan;

Dat men niet kan inzien waarom het feit dat zij haar echtgenoot heeft tegengekomen in een familiale context en dat twee leden van hun respectievelijke families gehuwd zijn een vermoeden zou creëren dat het om een schijnhuwelijk zou gaan;

Dat de bestreden beslissing op dit punt slecht gemotiveerd is;

Dat, bovendien, indien Verzoekster haar echtgenoot heeft leren kennen toen hij nog steeds een relatie had met mevrouw C. N. G., dit geen reden is om de afgifte van een visum gezinshereniging te weigeren;

Dat, inderdaad, na Verzoekster in Marokko te hebben ontmoet in de loop van het jaar 2001 en nadat zij elkaar hebben leren kennen, de heer A. naar Nederland is teruggekeerd en dat hij een einde heeft gesteld en zijn relatie met mevrouw G., teneinde een relatie te kunnen aanknopen met Verzoekster en zijn liefde ten volle te kunnen beleven;

Dat, door deze omstandigheid niet te vermelden, de tegenpartij eens te meer de bestreden beslissing slecht gemotiveerd heeft;

Doordat de bestreden beslissing aan de Heer A. verwijt dat heeft verklaard dat er twee verschillende huwelijksfeesten hadden plaatsgevonden, maar dat deze op hetzelfde moment plaatsvonden: een voor Verzoekster, en een voor hem;

Dat het de bestreden beslissing eveneens aan de Heer A. verwijt dat hij geen foto's heeft neergelegd van zijn huwelijk met Verzoekster;

Terwijl alvorens te besluiten tot de weigering van afgifte van een visum voor het schijnhuwelijk omdat er twee huwelijksfeesten hebben plaatsgevonden, de tegenpartij er beter aan had gedaan van de Marokkaanse tradities te onderzoeken met betrekking tot de feestelijkheden die plaatsvinden bij een huwelijk;

Dat het inderdaad de traditie is dat de nieuwe echtgenoten hun huwelijk op aparte wijze vieren en dat zij in de loop van de avond, na de feestelijkheden, terugvinden onder de nacht samen door te brengen;

Dat men uit deze Marokkaanse traditie niet zou kunnen afleiden dat het om een schijnhuwelijk zou gaan;

Dat de bestreden beslissing op dit punt eveneens slecht gemotiveerd is;

Dat de heer A. bovendien bij het Parket te Brussel de originelen van 10 foto's van zijn huwelijk en zijn huwelijksvideo heeft neergelegd in de loop van de maand september 2008;

Dat de heer A. dit heeft verklaard, maar dat de tegenpartij er geen rekening mee heeft gehouden, en op deze wijze nogmaals bewijst dat zij haar beslissing tot weigering van fietsen heeft gebaseerd op een totaal onaangepaste motivering;

Terwijl uiteindelijk, de beslissing tot weigering van visum gezinshereniging van Verzoekster, beslissing op de welke zijn meer dan vier jaren heeft moeten wachten omwille van de inertie van de Belgische autoriteiten, totaal in strijd is met hetgeen wordt voorgeschreven in artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens;

Dat artikel 8 van het EVRM stelt:

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Dat, derhalve, het EVRM het principe heeft bevestigd van het recht op respect voor de privé en het gezinsleven;

Dat het feit van bij zijn familie te kunnen blijven, dat de kern is van het gevoelsleven en het sociaal leven, inbegrepen zit in het recht op het privé en gezinsleven in de zin van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens:

Dat Verzoekster is gehuwd met een persoon die over een verblijfsvergunning beschikt in België en met wie zij een kind heeft;

Dat haar grootste wens is dat deze familie herenigd zou zijn;

Dat er inmenging is van de Belgische Staat, door de afgifte van een beslissing tot weigering van afgifte van een resem gezinshereniging, in de uitoefening van het recht op bescherming van het privé en het gezinsleven van Verzoekster, van haar echtgenoot en hun kind;

Dat een staatsinterventie in dit fundamenteel recht slechts kan aanvaard worden indien deze interventie beantwoordt aan de voorwaarden gesteld in paragraaf 2 van artikel 8 EVRM, te weten dat deze tussenkomst wettelijk voorzien is, meer bepaald dat deze een toegankelijke wettelijke basis heeft in het nationaal recht en dat zij in voldoende mate voorzienbaar is, en dat deze interventie slechts kan plaatsvinden in het kader van de doelen die worden opgesomd in artikel 8 §2 en ten laatste, dat deze noodzakelijk zou zijn in een democratische samenleving;

Dat deze voorwaarden cumulatief zijn;

Dat, in dit geval, de tweede en derde voorwaarden zoals voorzien in artikel 8 §2 niet voldaan zijn;

Dat men niet kan inzien hoe een dergelijke inmenging zou kunnen worden gerechtvaardigd in een democratische samenleving; dat zijn noch noodzakelijk, noch proportioneel is tot het vooropgestelde doel; dat het evenwicht tussen de belangen van het recht op bescherming van het privé en familiaal leven en het belang van de Staat om de toegang tot het grondgebied te reglementeren niet in evenwicht is;

Dat de bestreden beslissing derhalve op dit punt eveneens slecht gemotiveerd is;

Terwijl , bij wege van conclusie, de bestreden beslissing niet op adequate en voldoende wijze gemotiveerd is;

Dat, inderdaad, Verzoekster beantwoordt aan alle wettelijke vereisten die zijn vooropgesteld door artikel 45 van de wet van 15 december 1980 om de afgifte te bekomen van een visum gezinshereniging in België;

Dat de tegenpartij niet op adequate wijze uitlegt waarom zij denkt dat dit niet het geval is.,

Dat de motivering die wordt gebezigd door de tegenpartij teneinde tot de beslissing tot weigering van afgifte tot visa totaal onvoldoende is en ongepast is;

Dat de tegenpartij de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de motivering van bestuurshandelingen, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toegang tot grondgebied, het verblijf, bevestiging en de verwijdering van vreemdelingen met betrekking tot de verplichting van motivering van de beslissingen die op basis van deze wet worden genomen, artikel 40 van dezelfde wet van 15 december 1980 alsmede artikel 8 van het EVRM heeft geschonden;

Dat de tegenpartij dus een kennelijke beoordelingsfout heeft begaan en, door dit te doen, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur heeft geschonden;”

3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat de schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur onontvankelijk is omdat niet wordt aangegeven welk aspect van dit veelzijdige beginsel precies geschonden wordt geacht.

Betreffende de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen stelt verwerende partij dat uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de beslissing kent waardoor het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt. Ten overvloede wijst verwerende partij op het volgende. In de beslissing wordt terecht verwezen naar tal van feitelijke omstandigheden, naar het volledige onderzoek van het parket van de procureur des konings en naar de relevante bepalingen van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (hierna: WIPR) en artikel 146bis van het BW. De omstandigheden waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing betreffen concrete feiten die steun vinden in het administratief dossier en die door verzoekster niet ernstig kunnen worden betwist. De concrete kritiek van verzoekster kan geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing. De gemachtigde van de minister neemt een beslissing tot weigering van visum door het geheel van feitelijke omstandigheden in overweging te nemen. Verzoekster belicht slechts enkele onderdelen los van elkaar. Verwerende partij meent dat uit het geheel van omstandigheden en uit het volledige parketonderzoek blijkt dat minstens één van de echtgenoten niet de reële intentie heeft om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen. De intenties van beide partijen worden onderzocht. De relatie tussen de echtgenoot van verzoekster en zijn voormalige Nederlandse vriendin was nog bestaande op het moment dat hij verzoekster heeft leren kennen. Zodra hij de Nederlandse nationaliteit had, heeft hij de relatie beëindigd om vervolgens verzoekster naar België te laten overkomen. Deze informatie heeft een relevante betekenis in het gevoerde onderzoek. De relatie van de echtgenoot met zijn vorige vriendin dateert van minder lang geleden dan verzoekster voorhoudt. Betreffende het strafrechtelijk verleden van de echtgenoot en het feit dat hij geen enkele landstaal beheerst, wordt verwezen naar het verslag van de procureur des konings. Ook betreffende de kritiek van verzoekster dat geen rekening werd gehouden met de Marokkaanse tradities aangaande het huwelijk, verwijst verwerende partij naar het advies van de procureur des konings waarin wordt gesteld dat duidelijk blijkt dat het huwelijk door de wederzijdse families werd georganiseerd, de echtgenoot noemt dit traditioneel maar hij heeft de Nederlandse nationaliteit. Verwerende partij merkt tevens op dat de echtgenoot zich niet enkel heeft vergist in de geboortedatum van de dochter maar van tal van belangrijke zaken geen kennis had, die eveneens worden opgesomd in het advies van de procureur des konings. Deze gegevens in samenhang met andere feitelijke omstandigheden volstaan om verzoeksters visumaanvraag te weigeren. Ten slotte merkt verwerende partij op dat verzoekster kritiek uit op feitelijke vaststellingen terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) enkel een wettigheidstoezicht kan uitoefenen, en niet de opportuniteit van de beslissing kan onderzoeken.

Betreffende de aangevoerde schending van artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) stelt verwerende partij dat in de gegeven omstandigheden de bestreden beslissing geen verboden inmenging vormt van het recht op privé- en gezinsleven van verzoekster. Vooreerst wordt vastgesteld dat er in casu geenszins sprake is van een duurzame relatie tussen verzoekster en de heer A. maar dat het huwelijk werd afgesloten om een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen. Door het parket van de procureur des konings werd dan ook een negatief advies verstrekt betreffende de geldigheid van dit huwelijk. Verzoekster kan zich dan ook bezwaarlijk beroepen op een vermeende relatie met haar echtgenoot zodat de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM niet kan worden aangenomen. Verzoekster kan evenmin dienstig verwijzen naar het feit dat zij een kind heeft met de heer A. Het gegeven dat zij moeder is van een kind verschaft haar geen verblijfsrecht. De heer A. heeft eveneens de mogelijkheid om naar zijn 'vrouw' en kind te gaan.

Verwerende partij vervolgt dat het Europees Hof voor de rechten van de mens aanneemt dat uit artikel 8 van het EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat moment op het grondgebied vermag te verblijven. Een huwelijk dat enkel werd afgesloten met het oog op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel is strijdig met de Belgische openbare orde. De bestreden beslissing schendt artikel 8 van het EVRM niet. Artikel 8 van het EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg. Verzoekster laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de Vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in haar privé- en gezinsleven zou uitmaken. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, maar verzoekster dient wel te voldoen aan de binnenkomst- en verblijfsvereisten. Er is geen sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM.

3.3. In de repliekmemoirie verwijst verzoekster naar het inleidend verzoekschrift.

3.4.1. In wat als een eerste onderdeel van het enig middel kan worden beschouwd, voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 40 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat er voldoende feiten aanwezig zijn die aantonen dat er geen huwelijk is omdat uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel voor verzoekster uit hoofde van haar status als echtgenote. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster uit kritiek op bepaalde omstandigheden waaruit wordt afgeleid dat het om een schijnhuwelijk zou gaan.

3.4.1.1. Verzoekster zet uiteen dat zij niet begrijpt waarom de vorige relatie van haar echtgenoot en de wijze waarop hij zijn verblijfsstatuut heeft verkregen, verband houden met haar huwelijk en haar visumaanvraag. In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen: *“Betrokkenen zijn in het huwelijk getreden in 2002; de huwelijksakte is opgesteld op 12/08/2002. Uit het politie-onderzoek is gebleken dat meneer in 1993 als clandestien vanuit Marokko naar Nederland is gekomen en er 3 jaar illegaal is gebleven. Van 1997 tot 2002 heeft hij officieel samengewoond met een Nederlandse onderdane. Op basis van deze samenwoonst heeft hij in Nederland een regularisatie verkregen en tevens - op 22/03/2002 - de Nederlandse nationaliteit. (...)De relatie met de Nederlandse onderdane is geëindigd op het ogenblik dat meneer de Nederlandse nationaliteit verkreeg.”* Het is niet kennelijk onredelijk dat verwerende partij rekening houdt met de wijze waarop de echtgenoot van verzoekster zijn recht op vestiging en zijn Nederlandse nationaliteit verkregen heeft op het moment waarop verzoekster, als echtgenote van deze persoon, een visumaanvraag voor gezinshereniging in België indient, zeker niet nu blijkt dat het parket een ongunstig advies inzake de visumaanvraag heeft gegeven en meent dat er aanwijzingen zijn dat het om een schijnhuwelijk gaat.

3.4.1.2. Verzoekster voert aan dat zij niet inziet welke gevolgen verwerende partij kan afleiden uit de omstandigheid dat haar echtgenoot in België invaliditeitsuitkeringen ontvangt, verscheidene malen werd opgesloten en geen van beide landstalen kent, aangezien deze omstandigheden geen verband houden met haar visumaanvraag. Verzoekster meent dat artikel 40 van de Vreemdelingenwet een blanco strafregister van de echtgenoot niet als voorwaarde stelt voor het verkrijgen van een visum gezinshereniging. In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende gesteld: *“Hij ontvangt in België invaliditeitsuitkeringen van de socialistische mutualiteit. A.E.M. werd verscheidene malen opgesloten in de gevangenis, onder meer voor inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen. Hij was laatst opgesloten in de gevangenis van Antwerpen van 22/08/2007 tot 01/02/2008. Meneer is, ondanks zijn verblijf in Nederland sinds 1993 en nadien in België, geen enkele landstaal machtig. Hij spreekt, net zoals de visumaanvraagster overigens, enkel Berbers.”* De Raad merkt op dat verwerende partij terecht stelt dat zij bij het nemen van de beslissing tot weigering van visum het geheel van feitelijke omstandigheden in overweging heeft genomen en dat verzoekster in het middel slechts enkele onderdelen los van elkaar belicht. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat het visum wordt geweigerd omdat het huwelijk er niet op gericht is om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen en niet omdat de echtgenoot van verzoeker invaliditeitsuitkeringen ontvangt, hij verscheidene malen werd opgesloten en hij geen van de drie landstalen spreekt. Bij het beoordelen van de motiveringsplicht wordt het geheel van de motieven van de bestreden beslissing in ogenschouw genomen. Dit onderdeel van de motivering dient gezien te worden in het licht van de motivering in zijn geheel. Kritiek op dit onderdeel van de motivering, dat als bijkomend kan worden beschouwd, kan niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

De omstandigheid dat de echtgenoot van verzoekster geen Nederlands spreekt, blijkt uit de stukken van het dossier, namelijk de informatiebijlage bij het proces-verbaal van het politieverhoor van 12 juni 2008 waarin wordt gesteld: *“De genaamde A.E.M. spreekt onvoldoende Nederlands. Wij vorderen een beëdigde tolk.”* In het proces-verbaal zelf wordt genoteerd: *“Ik wens mij uit te drukken in het Berbisch en wens gebruik te maken van de rechtspleging in deze taal.”* Ook de informatiebijlage bij het proces-verbaal van 1 september 2008 vermeldt de oproeping van een tolk Berbisch-Nederlands. De bewering van verzoekster dat het volledig fout is te stellen dat haar echtgenoot het Nederlands niet machtig is, wordt bijgevolg niet gestaafd door de gegevens van het dossier.

3.4.1.3. Verzoekster voert aan dat het irrelevant is dat haar wordt verweten dat ze geen visumaanvraag in Nederland heeft ingediend. In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende gesteld: *“Er werd door mevrouw geen visumaanvraag ingediend bij de Nederlandse*

autoriteiten. Meneer kan hiervoor geen enkele reden opgeven.” Het is niet kennelijk onredelijk dat verwerende partij opmerkt dat verzoekster, die gehuwd is met een Nederlander, geen visumaanvraag heeft ingediend bij de autoriteiten waarvan haar echtgenoot de nationaliteit heeft. De Raad stelt opnieuw vast dat dit motief niet het doorslaggevend motief van de bestreden beslissing vormt maar wel relevant is in het geheel van de motieven van de bestreden beslissing die erop wijzen dat het huwelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap maar op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel.

3.4.1.4. Verzoekster meent dat het motief inzake de vergissing van haar echtgenoot van één dag in de geboortedatum van hun dochter, het niet kennen van de persoonsgegevens van verzoekster, het niet kennen van de schoonouders en de vage antwoorden betreffende de hobby's en voorkeuren van verzoekster, niet correct is. Verzoekster stelt dat de vergissing inzake de geboortedatum van hun dochter maar één dag betrof, inzake de geboortedatum van verzoekster heeft haar echtgenoot nooit gesteld dat zij geboren is op 28 december 1978 of 1979 en hij heeft niet op vage wijze geantwoord op de vragen betreffende de voorkeuren en hobby's van verzoekster. In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende gesteld: *“In een eerste interview verklaart meneer dat zijn echtgenote een kind heeft dat is geboren op 29/04/2003. In het tweede interview zegt hij dat het kind op 28/04/2003 is geboren. (...) Uit het onderzoek blijkt een frappante onwetendheid uit hoofde van meneer inzake de persoonsgegevens van mevrouw; het gaat om essentiële zaken die partners in normale omstandigheden van elkaar weten. Meneer weet niet hoe oud mevrouw is. Hij verklaart dat ze op 28/12/1978 of 1979 geboren is, maar mevrouw is op 27/12/1977 geboren... Hij kent de ouders van zijn echtgenote niet, ondanks het feit dat hij verklaarde in 2002 hen de hand van hun dochter te hebben gevraagd en hun zegen te hebben gekregen voor het huwelijk. Hij kent haar hobby's, favoriete muziek en voorkeuren niet; hij geeft in deze context steeds vage en algemene antwoorden. Betrokkenen hebben nooit samengewoond.”*

Het is niet kennelijk onredelijk dat verwerende partij zich steunt op de omstandigheid dat de echtgenoot van verzoekster niet veel afweet van verzoeksters hobby's en voorkeuren en dat hij haar geboortjaar niet kent. In het kader van een onderzoek naar een schijnhuwelijk is het redelijk dat met zulke elementen rekening wordt gehouden. Nu de procureur des konings een ongunstig advies heeft gegeven inzake het huwelijk, kon verwerende partij deze elementen van dit advies opnemen in de bestreden beslissing. Deze motieven maken deel uit van de gehele motivering die vaststelt dat het huwelijk van verzoekster niet is gericht op de totstandkoming van een duurzame levensgemeenschap.

Wat de processen-verbaal van de twee politieverhoren betreft, werd aan de echtgenoot van verzoekster uitdrukkelijk meegedeeld bij het begin van de twee verhoren dat hij kosteloos een kopie van het proces-verbaal kon krijgen. Ook kon de advocaat van verzoekster inzage vragen in het administratief dossier. Verzoekster kan dus niet met goed gevolg voorhouden dat zij geen kennis kon krijgen van de inhoud van de verhoren.

Het maakt geen motiveringsgebrek uit dat de processen-verbaal niet gevoegd zijn bij de bestreden beslissing. De bestreden beslissing verwijst op omstandige wijze naar het advies van de procureur-generaal, dat op zijn beurt is gesteund op deze verhoren. De echtgenoot van verzoekster kreeg de kans een kosteloze kopie te vragen van deze verhoren, zodat hij kennis kon hebben van alle elementen waarop het advies van de procureur des konings en de bestreden beslissing steunen.

De loutere bewering post factum van verzoekster dat haar echtgenoot haar ouders wel kent, doet geen afbreuk aan dit motief. De vaststellingen in dit verband in de bestreden beslissing steunen op de gegevens van het dossier, meer bepaald de processen-verbaal van verhoor van 12 juni 2008 en 1 september 2008 van haar echtgenoot.

3.4.1.5. Verzoekster zet uiteen dat zij niet kan inzien waarom het feit dat zij haar echtgenoot heeft ontmoet in een familiale context en dat twee leden van hun respectievelijke families reeds gehuwd zijn, wijzen op een schijnhuwelijk. In de bestreden beslissing wordt hierover gesteld: *“Tussen de familie van mevrouw en de familie van meneer is er reeds een huwelijk tot*

stand gekomen: de oom van mevrouw (D. A.) huwde met de dochter van de broer van meneer (A. F.) en verblijven te S. De broer van meneer (A. M.) woont eveneens in België. Meneer verklaart dat hij de visumaanvraagster heeft leren kennen in familiale context, maar kan zich geen enkele datum herinneren of vermeldt niets over een eventuele kennismaking of ontmoeting met zijn echtgenote. Volgens hem hebben zij telefonische contacten, maar hij kan hiervan geen enkel bewijs voorleggen. Verzoekster beperkt zich tot de bewering *“dat de bestreden beslissing op dit punt slecht gemotiveerd is”*. Verzoekster toont echter niet aan dat deze motieven kennelijk onredelijk zijn of gesteund zijn op een onjuiste feitenvinding.

Verzoekster vervolgt met te stellen dat het geen reden is om de afgifte van een visum gezinshereniging te weigeren dat zij haar echtgenoot zou hebben leren kennen toen hij nog een relatie had met iemand anders. De bestreden beslissing vermeldt in dit verband: *“De relatie met de Nederlandse onderdane is geëindigd op het ogenblik dat meneer de Nederlandse nationaliteit verkreeg.”* en *“In het tweede interview van 01/09/2008 verklaart meneer dat hij de visumaanvraagster heeft leren kennen in 2001, wat hij niet vermeldde in zijn eerste interview. Hij had toen nog een duurzame relatie met de Nederlandse C. N. G..”* De Raad herhaalt dat het niet kennelijk onredelijk is dat verwerende partij rekening houdt met de wijze waarop de echtgenoot van verzoekster zijn recht op vestiging en zijn Nederlandse nationaliteit verkregen heeft op het moment waarop verzoekster, als echtgenote van deze persoon, een visumaanvraag voor gezinshereniging in België indient, zeker niet nu blijkt dat het parket een ongunstig advies inzake de visumaanvraag heeft gegeven en meent dat er aanwijzingen zijn dat het om een schijnhuwelijk gaat.

3.4.1.6. Verzoekster voert aan dat het een Marokkaanse traditie is dat de nieuwe echtgenoten hun huwelijk op aparte wijze vieren en dat hieruit niet mag worden afgeleid dat het om een schijnhuwelijk gaat. De bestreden beslissing vermeldt: *“Meneer verklaart dat er een “gescheiden huwelijksfeest” was... dat simultaan werd gehouden in de ouderlijke woning van meneer en in de ouderlijke woning van mevrouw... Meneer en mevrouw hebben elkaar op het “huwelijksfeest” dus niet gezien. Meneer kan geen enkele foto voorleggen van het huwelijk of van zijn echtgenote.”* Uit de bestreden beslissing blijkt dat uit de loutere omstandigheid van het soort huwelijksfeest dat werd gehouden, niet wordt afgeleid dat het om een schijnhuwelijk gaat. Wederom merkt de Raad op dat het geheel van de motieven in ogenschouw dient te worden genomen, en niet één element afzonderlijk. Verzoekster beweert dat haar echtgenoot tien foto's en een video-opname van het huwelijk heeft neergelegd bij het parket te Brussel in de loop van de maand september 2008. Verzoekster brengt hiervan geen bewijs voor. Daargelaten de omstandigheid of deze foto's en video wel of niet werden voorgelegd, kan worden aangenomen dat dit geen afbreuk doet aan dit motief, waarin niet wordt getwijfeld dat er een gescheiden huwelijksfeest plaatsvond.

Verzoekster laat na het hoofdmotief van de bestreden beslissing aan te vechten, namelijk dat er voldoende feiten aanwezig zijn die aantonen dat er geen huwelijk is omdat uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. In de bestreden beslissing wordt in dit verband tevens verwezen naar het negatief advies van het parket van de procureur des konings. Verzoekster slaagt er niet in, door stuk voor stuk elk onderdeel van de motivering te proberen te weerleggen of te verduidelijken, om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zouden zijn of gesteund op een niet correcte feitenvinding.

De bestreden beslissing steunt op afdoende, pertinente, deugdelijke en ter zake dienende motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht of het bestaan van een kennelijke beoordelingsfout kan niet worden aangenomen.

3.4.2. In wat als een tweede onderdeel van het enig middel kan worden beschouwd, voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen.

Verzoekster betwist niet dat de inmenging in haar familiaal leven is voorzien bij wet en wordt gerechtvaardigd door één of meerdere van de belangen vermeld in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar zij is van mening dat de inmenging een zware aantasting van haar familiaal leven uitmaakt. Verzoekster laat evenwel na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar familiaal leven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). Tevens dient te worden gesteld dat de bestreden beslissing één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden nastreeft en door de wet is voorzien en dat de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde en nodig is in een democratische samenleving. Het feit dat verzoekster gehuwd is met een Nederlander met een vestigingsrecht in België, volstaat op zich niet voor de toekenning van een visum. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk aangegeven aan welke voorwaarden in casu niet is voldaan.

De bestreden beslissing strekt er niet toe het gezinsleven van verzoekster te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt geen absoluut verbod in voor verzoekster om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, doch weigert in casu de visumaanvraag om verschillende redenen. In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de minister van Migratie- en asielbeleid, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de in casu vermeende inmenging in het familiaal leven van verzoekster niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. De gemachtigde van de minister heeft een correcte toepassing gemaakt van de terzake geldende wettelijke bepalingen.

De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.4.3. Verzoekster kan de schending van artikel 45 van de Vreemdelingenwet niet dienstig inroepen. Dit artikel betreft immers de uitzetting van vreemdelingen die reeds een recht op verblijf voor minstens één jaar verkregen hebben. Verzoekster, die in Marokko verblijft, heeft nog geen verblijfsrecht verkregen en wordt niet uitgezet uit België.

Uit de bespreking van het eerste onderdeel van het enig middel is gebleken dat het visum op basis van deugdelijke motieven werd geweigerd aan verzoekster, zodat de schending van artikel 40 van de Vreemdelingenwet niet kan worden aangenomen.

Verzoekster zet niet uiteen welk algemeen beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden acht zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

Een schending van de door verzoekster aangehaalde bepalingen kan niet worden aangenomen. Het enig middel is in al zijn onderdelen, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.